

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 28 maja 2024 r.

wniosku skazanego

o wyłączenie SSN Pawła Kołodziejskiego od udziału w sprawie V KK 6/24

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Pismem z 19 lutego 2023 r. skazany P. K. złożył wniosek w trybie art. 29 § 5 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tj. z dnia 2 kwietnia 2024 r. – Dz.U. z 2023, poz. 622) o wyłączenie SSN Pawła Kołodziejskiego od rozpoznania kasacji, która w Sądzie Najwyższym została zarejestrowana pod sygn. V KK 6/24. Wniosek ten następnie zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kier. pracą Izby Karnej z 7 marca 2024 r. został odrzucony, po czym został zarejestrowany jako wniosek złożony w trybie art. 42 k.p.k. Wnioskodawca w tak złożonym wniosku z jednej strony podniósł uwarunkowania prawne do jakich doszło do powołania SSN Pawła Kołodziejskiego na urząd sędziego Sądu Najwyższego, z których wnioskodawca wywodzi brak zachowania po stronie SSN Pawła Kołodziejskiego standardów niezawisłości i bezstronności, z drugiej wskazał, że tenże Sędzia, gdy

sprawował urząd prokuratora został powołany na stanowisko prokuratora prokuratury regionalnej po zaledwie dwóch miesiącach od objęcia „funkcji” prokuratora prokuratury okręgowej . Okoliczność ta – zdaniem wnioskodawcy – ma świadczyć o bliskich kontaktach sędziego z przedstawicielami władzy wykonawczej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek jest niezasadny. Zgodnie bowiem z treścią art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że należy ją rozumieć jako obiektywną bezstronność sędziego, w tym zarówno subiektywne poczucie sędziego co do własnej bezstronności, jak i jego bezstronność w odbiorze zewnętrznym, opartą na zobiektywizowanych przesłankach oraz analizowaną przez odwołanie się do oceny sytuacji dokonanej przez przeciętnego, rozsądnie rozumującego obserwatora procesu (zob. uchwała SN z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 9/07, OSNKW 2007/5/39; wyrok SN z dnia 8 stycznia 2009r., III KK 257/08, LEX nr 532400; wyrok SN z dnia 18 marca 2009 r., IV KK 380/08, LEX nr 491543). Wątpliwość co do bezstronności sędziego powinna być więc należycie, a zatem wystarczająco „uzasadniona”. Z całą pewnością tego rodzaju argumentów wniosek obrońcy skazanego nie zawiera.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niekonstytucyjne, a zatem niedopuszczalne, jest rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego złożone w trybie art. 42 k.p.k., który obejmuje zarzuty odnoszące się do okoliczności jego powołania (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r., sygn. P 22/19)

Zarzut natomiast braku bezstronności sędziego oparty na tym, że sędzia pełniąc w przeszłości funkcję prokuratora awansował w okolicznościach podanych przez wnioskodawcę nie ma odzwierciedlenia w faktach. Otóż – co Sądowi Najwyższemu znane jest z urzędu - sędzia ten awansował na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w G. w sytuacji, kiedy jeszcze funkcję Prokuratora Generalnego pełnił A.S., a który nie pełnił żadnej funkcji w strukturze władzy wykonawczej. Natomiast po zmianach ustrojowych prokuratury SSN Paweł Kołodziejski przed objęciem urzędu sędziego Sądu Najwyższego został powołany na stanowisko prokuratora Prokuratury Regionalnej w G., która odpowiadała –

jeżeli chodzi o strukturę organizacyjną – Prokuraturze Apelacyjnej w [...]. Trudno w takich okolicznościach wyciągnąć trafny wniosek, że z uwagi na sposób i tryb awansu SSN Pawła Kołodziejewskiego wtedy, kiedy pełnił funkcję prokuratora był on „w bliskich kontaktach” z władzą wykonawczą, które to kontakty już po powołaniu go na urząd sędziego Sądu Najwyższego mogły mieć wpływ na bezstronność sędziego przy rozpoznaniu sprawy dot. skazanego P.K. Takiego wniosku nie da się wyprowadzić zwłaszcza w kontekście sprawy, która będzie przedmiotem rozpoznania. Otóż postępowanie to się toczyło z oskarżenia prywatnego, w wyniku, którego P. K. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku za czyn z art. 217 § 1 k.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[PGW]

[ms]